

ԱՐԴՅՈՒՆԱԲԵՐՈՒԹՅՈՒՆ

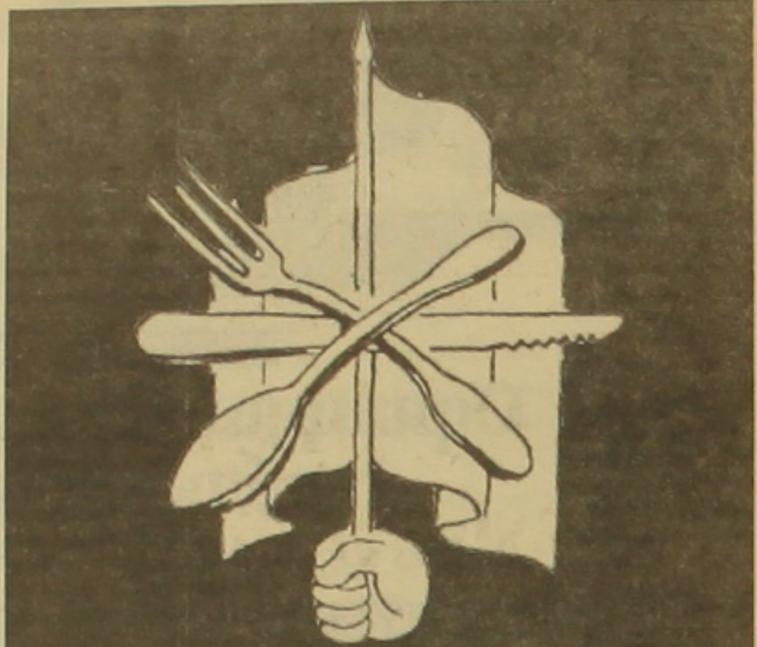
Ուսական կողմին «Նաիրիսը» չի հետաքրքրում

Երկ 33 արդյունաբերության եւ առեւտրի նախարարության իմիտական արդյունաբերության վարչության մեծ Ալբերտ Սուխայանը հայտնեց, որ ուսական ընկերությունները Երևանում չեն «Նաիրիս» բաժնեկցիների ձեռքբերմանը: Ըստ վարչության մեծի, ամբողջ բաժնեկցիների 20 տոկոսը գրավել էր զրկելի Հայաստանին 57-ամյա միջուկային վառելիքի դիմաց դեռևս 1995-96 թթ.-ից: Սակայն «Երկու Երազար առաջ» Ուսաստանի արդյունաբերության եւ գիտության նախարարության իմիտայի դեղատնային կայացած ԲՆՄ-կույրը ցույց տվեց, որ հետաքրքրությունը «Նաիրիս» հանդեպ ընկել է: Ընկերության մասնակցել են բոլոր Երևանի զանազան ընկերությունները, այդ թվում «Գազոլումը», «Իստան», «Սիբալը», Ուսաստանի եւ Հայաստանի այս ոլորի ղեկավարները: Ընկերությունների վերոնշյալ ղեկավարները հայտնեցին հայաստանի արտադրողական արտադրությանը և փոխանցել դեղատնային մեծ Սերգեյ Իվանովը:

Ինչ վերաբերում է ուկրաինական «Ինտերկոնսակսին», ապա «Նաիրիս-1»-ի 51 տոկոսի ձեռքբերման նրա ցանկությունը ղեկավարել է: Ընկերությունը ուկրաինացիները ղեկավարեցին համադասարան քիմիկոս-ժողովուրդ: Ալբերտ Սուխայանը երկ հայտնեց մեկ այլ նորություն: «Նաիրիս-1»-ի մնացած 49 տոկոսը ձեռք բերելու ցանկություն է հայտնել Սեծ Բրիտանիայում գրանցված «Ունսաս Գրուպ» ընկերությունը: Ընկերության ներկայացուցիչները հանդիպել են նաև «Ինտերկոնսակսի» ղեկավարների հետ, եւ դաշնելով իմիտական արդյունաբերության վարչության մեծի խոսքերից, կողմերի տրամադրությունները փոխադրաբար դրական են եղել:

Ա. Մ.

ՀՈԱԿ Հանրապետական վարչության կողմից նախորդ օրը թեմեյան կենտրոնում հրավիրված մամուլի ասուլիսում ՀՀ Գաղտնագրության ԳՄ «Երկիր» ղեկավարների թղթակիցը բոլոր ներկայացուցիչներին, այդ խիստ ֆաղափանցված օրաթերթի թղթակիցը հանդես եկավ լուրջ դրամով, թե իբր նախագահ Ռոբերտ Քոչարյանը դեռևս չի հայտարարել 2003 թվականի նախագահական ընտրություններում իր թեկնածության մասին: Զարմացած «Երկիր» թղթակիցի նման անտեղյակությունից, դառնալից ծիծաղեց... Սակայն դա սկիզբն էր: Հաջորդ օրը լուր թերթում լույս տեսած «սեփ. լր.» ստեղծված հոդվածը, համեմատված սույն թղթակցի «ֆաղափանցական» ընդհանրացումներով եւ ՀՈԱԿ-ի դեմ ուղղված ՀՀ-ական մեղադրանքներով, արդեն ծիծաղեց:

ՀՀԳ՝ ո՛չ ընդդիմությունն էլ երբեք իշխանություն

Ի չէր, ավելի ճիշտ՝ ինչու էր, ֆանտազի, մեղմ ասած, անհարմար դրության մեջ էր դնում թե ՀՀԳ կուսակցությանը եւ թե նրա օրգան «Երկիր» օրաթերթին: Մինչդեռ ամենածիծաղելի ՀՀԳ ներկայիս վիճակն է ոչ ընդդիմությունն էլ իշխանությունը, ինչքան էլ լուրջ դեմ փորձեն ընդունել այդ կազմակերպության ղեկավարները:

Սակայն ամեն ինչ ըստ հեթանոսության: Առաջինը սիյուրի ՈԱԿ-ի եւ ոչ մի կառույց ոչ մի սարածայնություններ էլ չունի նախագահ Ռոբերտ Քոչարյանի թեկնածության վերաբերյալ ՀՀԳ հայտարարության հարցում: Զուտ: Անկախ նրանից, թե ինչքան էլ դա ուզենան «Երկիր», «Առավոտը», ՀՀԳ-ի Գեներալը եւ... Ըողեր Մաթեոսյանը: Իսկ եթե ներքին հակասություններ է փնտրում այդ հարցում, խնդրեմ, թող «Երկիր» ներկա զանգվածի անուշադր կզանցի դրանք դաժանակցական ժողովներում կամ իր ղեկավարները ըստ երկուսից վերաբերվել են, որ ասուլիսում խոսել է զննել այն մասին, որ նախագահ Քոչարյանի հայտարարությունից հետո ակնկալվում էր

յուրաքանչյուր լուրջ կուսակցության վերաբերմունքն այդ կառույցությանը: Մինչդեռ, ամենեւին վերաբերվել չէ: Կարող է դուր էլ, դարձուցվել, ձեռք բերվել նման տեսակետի չեղել: Սակայն, նույնիսկ եթե վերաբերվել է (ավելի շուտ իմենց ձեռք բերվել) չարժեք կրկնել «Մախկիմների» մամուլի ստեղծած ՀՀԳ-ի մասին «Հավերժ իշխանությունների կողմին»: Գոնե այն բանի համար, եթե, իհարկե, ձեռք չի դավաճանում հիեոդությունը, որ երբ ձեռք անօրինաբար կստեղծվեն, ապա ՈԱԿ-ն էր սիյուրում, իսկ ՀՀԳ-ը Հայաստանում, որ ձեռք կողմին էր եւ ոչ թե իշխանությունների: Ուստի ավար Ազատական կուսակցության Կենտրոնական վարչությունը սիյուրում, իսկ ՀՀԳ Հանրապետական վարչությունը հայաստանյան մամուլում եւ զանգվածային լրատվական մյուս միջոցներում բողոքի ձայն բարձրացրեցին այդ անօրինականության դեմ: Ու սակայն, դժվար թե «իշխանությունների կողմին» էր ՀՀԳ-ը, երբ 1995 թ.-ին հրաժարվեց մաս կազմելու «Հանրապետություն» բլոկին եւ մասնաճյուղային ժամանակ, երբ փակվում էին «Ազգը» կամ հետադարձում նրա գործիչներին:

Երրորդ ռաժմակարները ընտրությունների կզանց ամենայն հավանականությամբ դաժանակցելով զաղափարակից կուսակցությունների հետ: Եվ այդ հարցում խնդիրներ չկան: Նամանակամոլ այսօր, երբ ավանդական սոցիալիստները հրաժարվում են խորհրդարանական հանրապետության զաղափարից, կողմ են վճարում սեփականացմանը, արտադրվում են հոգուստիանային սենսուսության: Հո կոնյուկտուրայից մղված չեն այդ ամենն անում, կամ էլ հո չեն որդեգրել «Հավերժ իշխանությունների կողմին» կարգախոսը: Հի կարելի վերջապես այդքան վաճառված ավանդական կուսակցության մասին: Կարծում են սոցիալիզմից են հրաժարվում, ավանդական սոցիալիզմից: Այնուամենայն էլ ՀՀԳ-ի համար ընտրության հնարավորությունները մեծանում են...

Եվ վերջապես չորրորդ կարգախոսներով սիրում են գործել ուրիշները: Օրինակ «Ազատությունը մահ է»: Ոչ ավել, ոչ քիչ: Կամ էլ թե չէ «Ընդդիմություն կամ իշխանություն» եւ վերջ: Ժամանակն է որդեգրել սեփական վիճակին ավելի բնորոշ կարգախոս «Ոչ ընդդիմությունն էլ իշխանությունը», իսկ աղաքային համար ավելի հստակ՝ «Ոչ ընդդիմությունն էլ երբեք իշխանություն»: Կամ էլ...

ՈՇ ԱՄՓ. ԼՐ.

«Վալուազի» նորամուտը հայաստանյան շուկա

«Մուլիսի ԲիՋիՄ» գրուպը երկ ընդունելություն էր կազմակերպել «Երևան» հյուրանոցում, ուր ներկայացրեց իր նոր արտադրանքը սեղանի բնական ջուր «Վալուազը»: Այս բոլոր, ինչպես տեղեկացրին ընկերության ներկայացուցիչները, թիտում է կարճադյուրից, որը հայտնի է իր անարտադրյալ ու ինժեներական «Վալուազն» արտադրվում է Արմավարի գործարանում, իսկ արտադրողը ֆրանսիական «Կասեյ» ֆիրմայինն է: արտադրվում է կարբոնացված ու ոչ կարբոնացված սաքեռակներով: Իրենց արտադրանքը զովագրելով ընկերության ներկայացուցիչները տեղեկացրին, որ «Վալուազն» արդեն իսկ դասվում է միջազգային ճանաչված վալուազ ֆրանսիական ամենաեղի-նակավոր ջրերի շարքում, իսկ իր բաղադրության մեջ լիարժեք Մաթեոսյանի, քիմիկոսների ու ֆսորիցների շնորհիվ օգտակար է մարտոկությանը, նրա ակադեմիկոսները մանկական սննդի ղեկավարներն են: Մյուս հավելյալ նաև մեծ ստացած մյուս տեղեկությունները, համաձայն որոնց՝ այս բնական ջուրը բակտերիոլոգիապես մաքուր է եւ իմիտական խառնուրդներից զերծ: Վերոհիշյալ տեղեկությունների հավաստության զննահարցումը բողոքելով մասնագետներին՝ մեծ անուշից փաստեմ միայն այն, ինչում ամենաբ համոզվեցին. «Վալուազն» իրոք նուրբ եւ ինժեներական համ ունի: Հուսանք, իր արժանի տեղը կզանցի հայկական մյուս արդեն իսկ սիրված ու ճանաչված սեղանի ջրերի շարքում:

Ա. Ս.

Երիտասարդներն օգնում են փախսականներին

Աղբյուրներից բռնազարթած մեծ հայրենակիցների հիմնախնդիրների մասին լուր է խոսվում եւ որդեգրված հիմնական առանձնացվում է բնակարանային աղյուսակային հարցը: Իհարկե, սա կարելու նախադրյալն է կառավարության որդեգրած հասարակության մեջ փախսականների ինտեգրման ֆաղափանցությունն իրականացնելու համար, սակայն կարելու է նաև բռնազարթած հայրերի իրազեկությունը, մանավանդ հանրապետության հեռավոր, սահմանամերձ երկրներում փախսականներն իրենց վերաբերող տեղեկությունները ղեկավար ունեն:

«Արեգ-73» գիտնականության երիտասարդական ասոցիացիան՝ հասարակական կազմակերպությունն ստանձնել է աշխատել երիտասարդ փախսականների հետ՝ նրանց օգնելով նրանց ինտեգրմանը մեծ հասարակության մեջ: Բռնազարթածների նոր սերունդը ղեկավարում է ձեռք բերված փախսականների կարգավիճակից, իրենց զգա հասարակության լիարժեք անդամ, Հայաստանում ծնված երիտասարդին հավասար:

Կալար Գերասիմ Բարսեղյանն ամփոփեցին իրականացված ծրագիրը: Հասարակական կազմակերպության երիտասարդ մասնագետները երևանում, Տալուրի, Սյունիի, Կոստայի մարզերի 9 ֆաղափային է 20 գյուղական բնակավայրերում անցկացրել են սեմինարներ՝ «ՀՀ ֆաղափային եւ փախսականի կարգավիճակների համեմատական վերլուծություն»՝ թեմայով, Բնակելու եւ դարգաբանել են երկու կարգավիճակների տարբերությունները սոցիալ-տնտեսական ազատ տեղափոխման, զինծառայության, բնակարանային, զբաղվածության, բարոյապահպանական եւ այլ հարցեր: «Երիտասարդ փախսականների ինտեգրացիայի խնդիրները Հայաստանում» թեմայով սոցիոլոգիական հետազոտությունը նրանց է ունեցել դարգել երիտասարդ փախսականների տնտեսաբանությունը հասարակության մեջ ինտեգրվելու եւ ՀՀ ֆաղափային ընդունելու հարցում:

Հայաստանը «մասամբ ազատ» երկիր

ՎԱՇԻՆԳՏՈՆ, 19 ԴԵԿՏԵՄԲԵՐ, ՆՈՅՅԱՆ ՏԱՄԱՆ: Աշխարհի տարբեր երկրներում մարդու իրավունքների ղեկավարվածությունը խնդիրներն ուսումնասիրող «Freedom House» կազմակերպությունը հրատարակել է իր հեթանոսական տարեկան հավելվածությունը, ըստ որի 2000-2001 թթ. աշխարհի 192 երկրներից միայն 86-ում են մարդիկ ազատ աղյուսակ: 58 երկիր գնահատվել է մասամբ ազատ, եւ 48-ը ոչ ազատ: Հայաստանը, Վրաստանը, Արգենտինան եւ Ռուսաստանը մասամբ ազատ երկրների շարքում են: Ոչ ազատ են համարվում միջինասիական բոլոր երկրները: 7-բայանց սանդղակով գնահատվել են մարդկանց ֆաղափային եւ ֆաղափային ազատությունները (որքան ցածր է միավորը, այնքան լավ է իրավիճակը): Հայաստանն այս երկու ցուցանիշներով էլ զսնվում է միջին դիրքում վասակելով 4-ական միավոր: Համեմատության համար նշենք, որ Արգենտինան ֆաղափային ազատությունները գնահատված են 6 միավորով, իսկ ֆաղափային իրավունքները 5, այսինքն՝ հայաստանից ցածր իրավունքներն ու ազատությունները նկատելիորեն ավելի լավ են ղեկավարված:

House» կազմակերպությունը հայտարարում է, որ Ռաբաբը ոչ ազատ տարած է, թեև ֆաղափային իրավունքների ղեկավարվածությունը գնահատված է 5 միավորով, իսկ ֆաղափային ազատությունները 6:

«ԱԶԳ» ՕՐԱԹԵՐԹ
Հայաստանի ԺԱՍԻՆ
Հիմնադիր եւ ղեկավար
«ԱԶԳ ՕՐԱԹԵՐԹ» ՍՊԸ
Երևան 375010, Հանրապետական 47
Ֆախս. 374-1-582863
e-mail: azg2@arminfo.com
www.azg.am

Գլխավոր խմբագիր
ՅԱՎՈՐ ԱՄԵՆՏԻՔԵԱՆ / հեռ. 521635
Խմբագիր
ՊԱՐՈՒՐ ՅԱՎՈՐԱՆ / հեռ. 529221
ՏՅՕՐԵՆ
ՅԱՐՈՒԹԻՆ ԱՍՈՒԵԼԵԱՆ / հեռ. 529353
Համակարգ. ծառայություն
/ հեռ. 582483
Շտրայտ լրատվական ծառայություն
/ հեռ. 529353

Apple Macintosh
հավակարգային ծառայություն
«Ազգ» թերթի

Թերթի միջոցով ամբողջական թե մասնակի արտադրությունը տրամադրվում է միջոցով կամ ռադիոհեռուստատեսությամբ: արտադրությունը գրառում համաձայնության, խափս արգելվում են, համաձայն ՀՀ հեղինակային իրավունքի մասին օրենքի:
Նիւթերը չեն գրախուսում ու չեն վերադարձվում

«ԱԶԳ» DAILY NEWSPAPER
Editor-in-chief
H. AVEDIKIAN / phone: 521635
47 Hanrapetoutian st.
Yerevan, Armenia, 375010

Ա. Ս.

ՆՇԱԿՈՒՄ

Գրողների նոր միություն մեր Մայիսակ սանր

1996-ի մարտին, գրող երեք տարեկան Վարդգես Պետրոսյանի ստանդարտները երկու տարի անց, երեանի Մյասնիկյանի օրջանի ժողովարարների վճռով Արմինե Պետրոսյանը գրողի դուստրն առաջին անունությունից, ճանաչվում է հոր լիիրավ ժառանգ: Այդ վճռով, փաստորեն, մասնակիորեն անվավեր է ճանաչվում երեանի թիվ 1 նոտարական գրասենյակի կողմից գրողի երկրորդ ընտանիքին Սոնա Տիգրանյանին (կնոջը) եւ Սեւակ ու Լիլիթ Պետրոսյաններին (զավակներին) սրված ժառանգության իրավունքի վկայագիրը: Այն ժամանակ թերեւս դժվար էր ենթադրել, որ վերոհիշյալ վճիռը սկիզբն է դառնալու երկարամյա ու անվերջանալի թվացող դատական փափուկի, որի ընթացում գրողի առաջին ու երկրորդ ընտանիքները ոչ մի կերպ ընդհանուր հայտարարի չեն

դատակերպումներն ունի վարդգես Պետրոսյանի հայրական սանճակատագիրը սօրիճնելու վերաբերյալ: 2001-ի հուլիսին նա ամուսնու հեծ մի դատարարի ներքին է ստորագրում, իսկ դատարարը հայտարարում է, թե Աւսարակի Ալազանի փողոցում գտնվող սանճակատի հարցը լուծվում է դատական ասյաններում, եւ հենց որ հարցը լուծվի, ու սուներ վաճառվի, իրեն կվերադարձնեն ոմն ժողովարարի 10 հազար դոլար կազմող դատարար: Ժողովարարը հասցեագրված այս դատարարագրում ավելի քան աղաղակող մի ինքնավար սահունություն է երեւում, թե սուներ անդաման վաճառվելու է, դատարար էլ սրվելու է: Պարտք, որին ժ. հայտարարան, իր իսկ վկայությունը, արդեն վաղուց է ստատու՝ Եւրոնական քաղաք մնալով

սո, որոնք սեփականություն, անցել է Վ. Պետրոսյանի սօրիճնությանը: Ինչ վերաբերում է նա երկրորդ կնոջը, ապա վերջինս, ի արբերություն ամուսնու, այդ սանճակատը վեր է առիթից առիթ եւ որեւէ ներդրում չի ունեցել այնտեղ: Իսկ հայցվորների լիազոր Ռ. Խանգաղյանը հերթական անգամ դիմում է դատարար՝ դատարարելով հարցը լուծել Ա. Պետրոսյանին հասանելի 1/4 բաժնեմասի դիմաց նրան դրամական փոխհատուցում վճարելու ճանադարով: Գրողի առաջին ընտանիքն էլ հակառակ նախաձեռնությանը է հանդես գալիս՝ դատարարելով փոխհատուցում վճարել մյուս երեք համասեփականատերերի բաժնեմասի դիմաց: Ռ. Խանգաղյանը սկզբում համաձայնում է, սակայն ավելի ուշ, դատարար երեւելով, թե է. Մակարյանը վճարումը (12 հազ. դո-

Խնդրագրությունն այնքան էլ համակարծիք չէ մեր վասակաւաս գրողի կարծիքին: Սակայն, հարգելով մեր որդեգրած կարծիքի ազատության փառաբանությունը, տղադուրմ են սույն հոդվածը:

Վարդգես Պետրոսյանի երազում էր, որ իր բանաստեղծությունները ֆունդիան ճյուղ դառնան Կենտրոնի բյուրոյում: Եղիեք Չարենցը հոարսանում էր, որ Աղասի Խանջյանն ու Ալեքսանդր Մյասնիկյանը դրվասանփի խոսք են ասել իր մասին: Սիվակապուտիկյանը նույնիսկ չէր երեակայում, որ ժակ Շիրակը հայ բանաստեղծուհու խոսքերով (ինչոքս եւ նահապետ Զուլալիի տղերով) լիքի ողջունի Ելիսեյան դալասուն Ամեայն հայոց հայրադէտին: Բայց հայոց բանաստեղծությունը հնչել է նաեւ ավելի բարձր ամբիոններից: Միավորված ազգերի կազմակերպության նախագահ Ռ. Տանը Գեւորգ Է-մինի խոսքերով է աշխարհին զգուցացրել՝ չխաղաղ կրակի հեծ, քանի որ «նայն կադարիք են ձուլված գնդակն ու տարը»:

Ելիսեյան դալաս... ՍԱԿ-ի ամբիոն... Տիգրեւական ժողովներ... Միայն հայոց երկրի Միլիակ սուներ է անհաղորդ մնում հայոց գրակաւուրյանը, հայ գիր ու գրչին... Գոգսերը Եւս են, ժամանակը՝ սուղ... Բայց ահա մեր Միլիակ սան սեւյակներից մեկում մեակույթի հարցերով լիքեական խորհրդակաւներ կոչվող մի խումբ չիւնովիկներ այսօր փորձում են ստեղծել... Գայասանի գրողների մի նոր միություն: Ասես մեզ խրատ չեղավ, որ սրանից 4-5 տարի առաջ Գայասանի գրողների երկու միություն ստեղծվեց նույն հարկի տակ: Գանուն արդարության լիքե է նեւել, որ այն տարիներին Բաղրայան 3-ում իդորոդուհի եղանակով ստեղծված այդ երկրորդ, անբասողական միությունից մեզ փրկելու գործում մեծ ջանքեր ներդրեց այն ժամանակվա Գրողների միության նախագահը, Գայասանի առաջնակարգ բանաստեղծներից մեկը, որն այսօր ցավով դարձել է վերոհիշյալ չիւնովիկների ղեկավարը:

Գիտն դիմելով նրան, հարցնում են՝ ի՞նչ տարբերություն կա ֆո գլխավորությանը հաղթահարված այն «միության» եւ այսօրվա ֆո ղեկավարած խորհրդատու-չիւնովիկների խմբի միջեւ, որը մրեզիդենսի սված փողոցով գրեւ է հրասարակում աջ ու ձախ, առանց գրողների միության կարծիքը հարցնելու: Ով-ով, բայց չէ որ դու ֆաջ գիտես, որ գրողների միությունը օրինական հրասարակություն ունի եւ դու ի տաւոնեք դատարար եւ նրան օգնել: Փոխարենը փորձում ես չեզոքացնել նրան: Պրեզիդենտը լիքեական մրցանակներ է սահմանում, այդ գործի իրացումը նույնիսկ ֆո ձեռն էս առել եւ փաստորեն միանձնյա սօրիճնությանը, մեկին տալով, մյուսին մերժելով՝ գծություն ես սերմանում:

Երբ մեզուրյունն այս ծանր տարիներին կարողանում է մի երկու կողմից հայթաթել մեակույթի համար, ավելի լավ չի՞ դրան հակակցել անմիջականորեն ստեղծագործական կազմակերպություններին, որոնք Եւս ավելի ծիւք կարող են գտնել այդ կողմերի օգտագործման տեղը: Նրանք, համեմայն դեմս, ոչ թե առաջին հերթին գանազան մրցանակներ կստեղծեն, այլ մի փոքրիկ ֆոնդ սովալլուկ ստեղծագործողների օգնելու համար: Ռուսաստանի, Մերձբայրյան երկրների, Բելառուսի, վերջապետ Ադրբեյջանի օրինակով հավելյալ թուակ ստեղծել տարեց գրողների ադրուսան ադաիւնովիլու համար, որոնց Եւս բանով է դատարար մեր հասարակությունը: Իսկ երբ մրցանակ էլ սահմանեն, ապա դա կլինի ոչ թե լիքեական, այլ ստեղծագործական մրցանակ: Չարենցյան մրցանակ, Մարյանական մրցանակ, Երվանդ Զոյարյանական, կամ Գանու Բեկ-Նազարյանական մրցանակ:

Նախ, ի՞նչ է ասել լիքեական մրցանակ: Դա մի հին հիվանդություն է: Ժամանակավոր չե՞ «նորամուծություն»: Պարտադիր չէ, որ երկրի ղեկավարը նաեւ գրակաւության գիտակ լինի, բայց նա խորհրդակաւները դատարար են նրան հուել, որ լիքեական մրցանակներ սահմանելը չէ այն միջոցը, որով իրացվում է լիքեական հոգադրությունը մեակույթի նկատմամբ: Դա ամբողջապարտություն ընդերում ծնված, բազմաթիվ վնասներ հասցրած եւ իր դարն ադրած է-

Այսօրվա լիքեական մրցանակի արժանացած գործերը՝ թե նորակաւուրյանը, թե «Ուրախ ակտուրա», թե Աղայանական ցուցահանդեսները, բոլորն էլ վերջին հաւելով անցել են Եւս որոակի անուն ունեցող ստեղծագործական միությունների բովով: Այդ միություններն ավելի իրավասու, ավելի ունակ են սվալալ ստեղծագործողությունները գնահատելու գործում եւ բնավ կարի չունեն ղեկավար ցուցումներ: Ով ղեկավար ցուցումներ է տալիս, ի լրումն նաեւ փող, նա իրենից անկախ, ուզի թե չուզի, նաեւ նվազն է դատարարում...

Վարդգես Պետրոսյանի տուն-թանգարանն իր ծննդավայրում անիրականանալի նպատակ

Ընտանեկան հարց, որը վաղուց «լեւել» է այդ ընտանիքի շրջանակները

Ընտանեկան վեճերը դադարում են սվալ ընտանիքի «սեփականությունը» դառնալուց, երբ դրանց անմիջական մասնակիցը որեւէ անվանի անձ է. կամ էլ երբ դատարարը Եւս փոփոխվում է այդ լիքեական մի անձի անունը: Գայսնի է (եւ այս չգրված օրենքն անգոր են փոփոխելու), որ մեակուրային, գիտական, լիքեական եւ այլ առումներով կարեւորություն ներկայացնող անձի մի այլեւս իրենից չեն լիքեականում. նրանք հասարակության կարծիքի եւ ֆոնալուծների «սեփականություն» են, մարդկանց ուշադրությունը մեատաթե սեւեռված է նրանց կաւուրի ու գործունեությանը: Սա ինքնին ծանր ու դատարարները հանգաման է:

որի հեծ, կամա թե ակամա, ստիպված են հաւելի մտել թե ազգային արժեք հանդիսացող անձի մի եւ թե նրանց ընտանիքի անդամները: Լա՞վ է սա, թե՞ վաս, ընդունելի՞ է, թե՞ անընդունելի, թողնեն մի այդ հարցերը, որոնք կարող են անադաա վիճարարության առարկա դառնալ: Խնդիրն այն է, որ հասարակությունը հզոր, ազդեցիկ ու կողմնորոշիչ այդ ուղք, որոակի դեդերում միջամտելով, կարող է դրական դերակաւարում ունեւել, երբ խոսքը վերաբերում է իր ազգային արժեքը դատարարելուն լիքեական լիքեի այդ անձի ժառանգությունը: Մեր Եւսարդրելի դատարարները հենց այդ լիքեի մի դեդի է անուլում:

գալու ժառանգության հիմնական «առարկայի» Վ. Պետրոսյանի ծննդավայր Աւսարակում գտնվող առանձնաւասն Եւս... Այսօրվա, Արմինե Պետրոսյանը ճանաչվում է Ալազանի փողոցի թիվ 18 սան 1/4 մասի համասեփականատեր, թեդեք մինչ ժառանգության իրավունքի վկայագիրը նրան հանձնելը որո անհարթություններ էին տեղի ունեցել. նա, հարգելի տաւոնեք, ժառանգության ընդունման համար սահմանված ժամկետից մի ֆոնի օր ու Եւս ժամանել երեանի իր փաւուններն օրինակաւացնելու: Այդ ժամանակ նա Լաչիկում էր: Ինչեւէ, Արմինե Պետրոսյանի համասեփականատերերի ցանկում հայտնվելն անմիջապետ տաւոնեք է դառնում, որ գուլի բաժանման վերաբերյալ անհամաձայնություններ ծագեն կողմերի միջեւ: Տարածայնություններ, որոնք անխուսափելի էին, ֆոնի որ կողմերը, մեղմ սասծ, հակադիր դատարարներն ունեին սասցած ժառանգությունը սօրիճնելու վերաբերյալ: Գրողի առաջին ընտանիքը ժառանգող Արմինե Պետրոսյանն ու նա կողմից լիազորված էմմա Մակարյանը (մայրը) դատական բոլոր ասյաններում ի սկզբանե լիքեի են, որ իրենց լիքեական այդ սուներ, որ Վ. Պետրոսյանի հայրական սուներ է եւ միաժամանակ հանդիսացել է նա սիրելի աշխատավայրը, որոնք գրողի սուներ-թանգարան սեւելն է, մինչդեռ երկրորդ ընտանիքը ներկայումս Մ. Նահանգներում բնակվող, հայտարարում է, թե լիքեական ունի վաճառել այդ սուներ: Ընդ որում, հայտարարում են իրենց կողմից լիազորված Ռուզաննա Խանգաղյանի Սոնա Տիգրանյանի Իրոջ Եւսարարով: Վերջինս, ի դեդ, փոքր դեք չի խաղում այս անցուդարձում: Խնդիրն այն է, որ Ռուզաննա Խանգաղյանն էլ իր

Խանգաղյան ամուսինների ստեղծող խոսուններն ու տաւոնադարարությունների հուլիսին: Այնոքս որ, վերջիններիս Եւսազգուրությունը սուներ վաճառելու, ավելի ֆոն «հակամալի» է... Այսօրվա, Արմինե Պետրոսյանը հրաժարվում է վաճառել այդ սան իրեն հասանելի 1/4 մասը: Արագածոնի մարզի առաջին ասյանի դատարարի վճիռն էլ՝ սուներ հրադարակային սակարկությանը վաճառելու եւ սասցված գուձարը համասեփականատերերի միջեւ հավասարապի բաւելելու վերաբերյալ, ինքնաբերաբար չի գործում: Ավելի ուշ, չնայած Ռ. Խանգաղյանի ԳԳ ֆաղաւացիական գործերով վերանմիչ դատարարն ուղղած բողոքին, վերոհիշյալ դատարարը մերժում է նա հայցը, իսկ Ա. Պետրոսյանի հայցը բավարարում վճարելով նրան բնակեցնել Աւսարակում գտնվող սանը: Ռ. Խանգաղյանի լիքեական Վ. Պետրոսյանն ու գրողի երկրորդ ընտանիքը չեն կարող մեկ հարկի տակ բնակվել, ֆոնի որ խիստ թեւոնադարար են սրամարդկած միմյանց դեմ, բացի այդ, նա խոսքերով, վերոհիշյալ սուներ Վ. Պետրոսյանն ու իր երկրորդ կինը կաուցել են համասեղ միջոցներով, իրենց ամուսնական կյանի ընթացում, իրենց գաւակների հեծ բնակվել են այդ սանը եւ համասեղ ջանքերով գուլի ձեռն բերել: Նա թյուր վկայությունները, սակայն, հերկում են հենց իր Վարդգես Պետրոսյանի կենդանության օրով ինչ-ինչ առիթներով արած վկայություններով, նաեւ նա եղբորդու եւ մյուս հարազատների, նա ընկերների, մերձավորների եւ Աւսարակի բնակիչների հաղորդած տեղեկություններով: Գանաձայն դրանց սուներ կաուցվել է Վ. Պետրոսյանի եւ իր եղբայրների ջանքերով, դեռեւս 1976 թ.-ին, ձեւակերպված է եղել գրողի մոր անունով, իսկ վերջինս մահից հե-

լալ) չի իրականացրել սահմանված 5-օրյա ժամկետում, հրաժարվում է հաւոնության համաձայնագրից: Եւսակարյանի լիքեական վճարման ուշացումը դայմանավորված է եղել օրենքի կատարման ինչ-ինչ դուրյթների չիմացությամբ, եւ հարցը կարելի էր հեւոնությանը Եւսկել: Սակայն այսօրինակ հարցերը, երեւում է, հեւոնությանը չեն լուծվում... Այս տարի վերանմիչ դատարարը գործի նյութերը ուսումնասիրելով, իր հերթին վճիռ է կայացրել սուներ հրադարակային սակարկությանը վաճառելու եւ գուձարը 4 ժառանգների միջեւ բաւելելու վերաբերյալ: Գաւոնության հանգրվանը, սակայն, ըստ անեւայնի հեռու է. օրեր տեղի է ունեւալու այս գործով դատարարության հերթական միսը...

Զարդակաւուրի աւաւերով

